

5 ft.

No som país ni de quarterbacks, ni d'animadores, ni de capitans de l'equip de bàsquet, com a les pel·lícules americanes. Ja està bé, això vol dir que no afavorim exageradament la vigorèxia ni el ser mala persona (perdó, però és que a les pelis de por aquests perfils sempre són dels més antipàtics, els que tenen una escena de sexe contra les taquilles i els darrers que es moren). Llàstima que tampoc donem cap valor a qui juga millor al grup d'escacs o ha guanyat el premi dels Jocs Florals escolars; la intel·ligència mai s'ha considerat una cosa que els faci més competents ni interessants (no passen de *pagafantes* a les pelis romàntiques i de protagonistes d'anuncis de cremes antiacné). Ens agrada la mediocritat.

És així, som un país on valorem el terme mig, allò que no destaca. Diuen que qui no plora no mama, però plorar és destacar i això no queda bé. Bé, sí que ens agrada plorar i pidolar si és que tothom ho està fent, no fos cas que se'ns assenyalés per no fer-ho, per no seguir l'onada del ramat...

Des de la primera infància que aplaudim a qui no fa soroll. Enviem de pet al psicopedagog la nena que no camina quan toca, que no parla quan toca, quan no fa pipí quan toca i quan toca quan no ha de tocar... I, a més, enviem a la psicòloga tota criatura que llegeix abans d'hora, multiplica abans d'hora o posa en evidència al mestre abans d'hora... Els extrems fan soroll i cal tornar-los invisibles, perquè sinó fan por. I com que ens fan por, els posem etiquetes que ens ajudin a fer-los més humans... o, precisament, menys humans.

I aquí les etiquetes que ens inventem són més o menys gracioses: retardat, subnormal, *cerebrito*, ruc, imbècil, *alto como un pino y tonto como un pepino*, tap de bassa i, el que a mi em feia més mal: metre i mig (o *medio metro*, que es veu que en castellà em veien encara més baixet). Sí, era i sóc baixet. Cent-cinquanta-dos centímetres als 19 anys, amb sabates. I com no arribava a tenir una alçada mediocre, dins la mitjana acceptada, hi havia em permís social per a burlar-se de mi.

Tot això era així fins el 13 de març de 2020. El 2020... l'any 1 dCv (després del Covid, com ja sabeu que vam anomenar els anys després d'aquell sotrac, com si fos l'inici d'una nova era, com si al virus li haguéssim atorgat l'estatus de divinitat, ni més ni menys que igualant-lo a Crist, que era com es comptaven els anys abans).

Al cap de només una setmana des del decret d'estat d'alarma va arribar-me aquella crida. Estava acostumat a mirar les pàgines de la *dark web* on es parlava de tota mena de conspiracions i que volien explicar com les urpes del poder ens movien com putxinel·lis. La crida era clara i s'adreçava a tot el món, en més de cent idiomes. Semblava provenir de fonts fiables, fins i tot hi havia la complicitat d'algun servei secret. I hi vaig respondre. Tot per la pàtria diuen, oi?

En pocs dies vam rebre les instruccions: les persones de metre i mig vam ser les primeres a ser mobilitzades. Així doncs, tropes de persones que com jo érem considerades com a *enanos* vam ser reclutades aquí i arreu (a cada país cridaven a la gent segons el seu sistema de mesures: pams, polzades, brases, colzes... i a Anglaterra la crida va ser a les persones *under 5 feet*). Però també destriant les persones extremadament baixes, no era segur. I és que es buscaven

persones com jo per a garantir que les persones d'estatura "normal" mantinguessin la distància de metre i mig entre elles per evitar contagis.

Hi va haver una segona crida dies després, en països més recelosos en seguretat, cap a les persones de més de dos metres, quan van augmentar la distància de separació recomanada.

Des de llavors les persones de metre i mig i les de dos metres som entre vosaltres. Literalment, entre vosaltres. Per decret esteu obligades a què una de nosaltres interposi el seu cos en tota la seva distància entre dues persones mediocres (o "persones normals", com us autoanomeneu). Només així podreu assegurar aquest coi de distància social que tant us costa mantenir. Així que allí ens tindreu: quan vulgueu jugar a algun esport, saludar un col·lega, abraçar una mare i fins i tot per fer l'amor. I aquesta serà la vostra fi.

Nosaltres, mentre evitem el vostre contacte, contribuïm a la missió d'exterminar la mediocritat. Us serà impossible procrear entre vosaltres i només caldrà esperar unes poques dècades per a què cap de vosaltres ens molesti a nosaltres, als humans dels extrems, aquells a qui sempre heu posat al sac de les criatures extravagants, per a dominar el món.

O què us esperàveu que passés quan vosaltres, les persones estàndard, vau triar a alguns de nosaltres com a líders polítics? O és que no vau trobar graciós burlar-vos de la simplicitat del president americà o de la papada del líder sudcoreà? Aix... vosaltres mateixos us vau posar el peu al coll.

Deixeu pas a una nova raça, no us poseu al mig, mediocres!

Autor: Víctor Saló i Jové

Carrer dels Dardanels, 9B, 3r B

25230 Mollerussa

NIF: 43732829P

Telèfon: 629791098